

Acesta este document finalizat

Cod ECLI ECLI:RO:TBCTA:2022:017.#####

ROMÂNIA Operator de date cu caracter personal nr.8470
TRIBUNALUL CONSTANȚA

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. ###/118/2022

R O M Â N I A

TRIBUNALUL CONSTANȚA

Operator de date cu caracter personal nr. 8470

SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA CIVILĂ Nr. ###/2022

Ședința publică de la 26 Aprilie 2022

Completul compus din:

Președinte : #####

Grefier : #####

Pe rol fiind examinarea cauzei in contencios administrativ si fiscal având ca obiect – anulare act administrativ /suspendare executare act administrative Dispoziția 5494/28.10.2021, acțiune formulată de reclamantii ##### ## SALARIAȚILOR DIN ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ CONSTANȚA cu sediul in Constanta, B-dul Tomis, nr. 51, cam. 125 bis , ##### și SINDICATUL NAȚIONAL AL POLITIȘTIILOR ȘI FUNCȚIONARILOR MERIDIAN cu sediul in București, B-dul Chișinău, nr. 19, ##, ##, sector 2, ## în contradictoriu cu pârâatul PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA cu sediul in Constanta, B-dul Tomis, nr. 51, #####.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 12.04.2022 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată care face parte integrantă din cuprinsul prezentei hotărâri, când instanța având nevoie de timp pentru a delibera a amânat pronunțarea la data de 26.04.2022, când a dispus,

TRIBUNALUL

Asupra prezentei cauze:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanța - Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 08.02.2022 sub nr. ###/118/2022 reclamantii ##### ## SALARIAȚILOR DIN ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ CONSTANȚA și SINDICATUL NAȚIONAL AL POLITIȘTIILOR ȘI FUNCȚIONARILOR MERIDIAN în contradictoriu cu pârâatul PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA, au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

-anularea in parte a Dispoziției nr. 5494 / 28.10.2021 pentru aprobarea Regulamentului intern al aparatului de specialitate al primarului municipiului Constanta, respectiv a Titlului IX " Reguli specifice structurilor din cadrul Direcției generale Politia Locala Constanta";

-suspendarea executării Dispoziției nr. 5494/28.10.2021 pentru aprobarea Regulamentului intern al aparatului de specialitate al primarului municipiului Constanta, respectiv a Titlului IX "Reguli specifice structurilor din cadrul Direcției generale Politia Locala Constanta" pana la soluționarea definitivă a acțiunii de fond, în baza art. 15 din Legea nr. ### # ####.

În motivarea cererii se arată că prin Dispoziția nr. 5494 / 28.10.2021 s-a aprobat Regulamentul intern al aparatului de specialitate al Primarului municipiului Constanta disponibilându-se încetarea începând cu data de 28.10.2021 a Dispoziției nr. 3157 / 16.07.2020 pentru aprobarea Regulamentului intern al aparatului de specialitate al Primarului municipiului Constanta, prorogându-se anumite termene de intrare a vigoare a Secțiunii a 9 -a, Secțiunii a 10-a, Secțiunii a 11 -a și Secțiunii a 12-a. Prin adresa nr. 121 / 21.09.2021 emisa de Sindicatul Liber al Salariaților din Administrația Publica Constanta a fost emis avizul favorabil acestui Regulament, cu excepția Titlului IX - Reguli specifice structurilor din cadrul Direcției generale Politia Locala Constanta, motivat de încălcarea prevederilor legale ale Legii nr. 15S / 2010 a Politiei Locale, a Codului Muncii, a HG nr. #### # #### privind aprobarea Regulamentului cadru de organizare și funcționare a politiei locale și OUG nr. 17/2019. Prin adresa nr. 3/29.09.2021 a Comisiei paritare pentru aparatul de specialitate al Primarului municipiului Constanta, în temeiul art. 241-246 din Codul Muncii, a fost acordat aviz favorabil proiectului Regulamentului, cu excepția Titlului IX-Reguli specifice structurilor din cadrul Direcției Generale Politia Locala Constanta, cu aceeași motivație a încălcării prevederilor legale, la care se adaugă încălcarea prevederilor Legii nr. 202/2002 a egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați.

Se menționează că, cu toate aceste avize nefavorabile, chiar consultative fiind, proiectul a fost adoptat în forma anterior adusa la cunoștința, aducându-se, însă, unele lămuriri insuficiente cu ocazia întâlnirii din 02.11.2021 între reprezentanții Direcției Generale Politia Locala Constanta și reprezentanții Sindicatului Liber al Salariaților din Administrația Publica Locala Constanta, consemnate în procesul verbal înregistrat sub nr. 219436/04.11.2021 la Primăria Constanta.

Urmare formulării plângerii prealabile în baza art.7 din Legea nr. 554/2004, s-a emis Răspunsul nr. R RECL 433/12.01.2022 prin care se respinge plângerea prealabilă înregistrată sub nr. RECL 433 / 26.11.2021.

Se arată că dispoziția contestată a fost emisă în baza disp. art. 154 alin.2 și alin.3, art. 155 alin. 1 lit. d și alin.5 lit. a, art. 196 alin. 1 lit. b din OUG nr. 57 / 2019, art. 241 - art. 245 din Legea nr. 53/ 2003 însă deși sunt menționate toate aceste dispoziții legale sunt enumerate doar în scopul aparentei legalități în condițiile în care proiectul Regulamentului a fost aprobat fără a se tine seama de nici o consultare sindicală.

Prin neluarea în considerare a niciunui punct de vedere al Sindicatului, exprimat prin adresa nr. 121/21.09.2021 se încalcă prevederile Legii nr. 202/2002 a egalității de șanse și de tratament între femei și bărbați, precum și prevederile art. 7, art. 8 și art. 9 din Codul Administrativ.

Se susține că nu sunt respectate normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative arătându-se că prin art.3 alin.2 și art.4 alin.3 din Legea nr. 24/200 sunt stabilite două obligații pentru emitentul actului administrativ normativ și anume, pe de o parte faptul că sunt date în executarea legilor, ordonanțelor sau hotărârilor Guvernului, acestea trebuind să respecte normele de tehnică legislativă la elaborarea și adoptarea proiectelor de ordine, instrucțiuni și alte acte normative, iar pe de altă parte faptul că acestea se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Cu referire la art. 222 alin. 3 din Titlul IX, se apreciază ca acesta prevede un program de lucru ce poate fi stabilit în mod arbitrar, fără predictibilitate. Prin înșiruirea tuturor intervalelor orare posibile, fără precizarea unui interval de timp anterior suficient pentru planificare, eliminându-se în mod nejustificat prevederile din Regulamentul anterior (art. 216 alin.3) ce prevedea programul de lucru pentru patru servicii. Nu exista nici o justificare legală pentru stabilirea unui program de lucru așa cum este prevăzut el în art. 222 alin.3 din Dispoziția atacată pentru birourile de activitate comercială, protecția mediului, disciplina în construcții și evidență procese verbale și acte procedurale, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 113 alin.2 din Codul muncii. Stabilirea ulterioară a unui alt program de lucru, în mod cu totul variat și discreționar încalcă voința părților anterior și concomitent încheierii contractului de muncă, în condițiile în care aceste prevederi regulamentare reprezintă o adevărată modificare a contractelor de muncă, fără îndeplinirea cerințelor legale în ceea ce privește cel puțin încheierea unui act adițional la aceste contracte.

În legătura cu contestarea faptului că pentru munca în schimburi nu este prevăzut în Dispoziția atacată faptul că polițiștii locali vor beneficia și de Norma de hrană 12 13, se solicită a se constata ca răspunsul emitentului actului, în conformitate cu care această normă de hrană, fiind prevăzută prin lege, nu trebuia introdusă, este în totală contradicție cu toate celelalte prevederi ale regulamentului. Prin regulament, sunt stabilite drepturi și obligații ce sunt, la rândul lor, prevăzute în acte normative, caz în care, urmând logica emitentului răspunsului la plângerea prealabilă, nu mai trebuiau specificate în Regulament, nefiind necesar acest Regulament.

În ceea ce privește art. 249 alin. 5, se apreciază că acesta încalcă prevederile OUG nr. 57/2019, în sensul că se adaugă la lege prin introducerea și a testării trimestriale alături de testarea anuală ce este prevăzută de lege, dar și prin testarea de către "persoane care au calitatea de evaluator ai polițiștilor locali conform OUG nr. 57/2019", în condițiile în care actul normativ menționat nu conține nici o prevedere la persoane care să aibă această calitate, de evaluatori ai polițiștilor locali.

Se arată că discriminare există și modul de evaluare, în condițiile în care tot aparatul administrației publice locale este constituit din funcționari publici; nu este explicitată categoria de persoane care ar avea calitatea de evaluator, mai ales în condițiile în care se arată că această evaluare va fi efectuată de ##### secretariat, comunicare și pregătire profesională din cadrul poliției locale. În acest sens, al lipsei de predictibilitate și caracterului arbitrar, urmează a se avea în vedere cele consemnate în procesul verbal din 04.11.2021 unde se arată ca pregătirea profesională se face de către șefii de birouri alături de personalul desemnat din cadrul Compartimentului secretariat, comunicare și pregătire profesională din cadrul poliției locale .

În ceea ce privește art. 250 se arată că pornind de la faptul că pentru conducerea autospeciălor este necesar și suficient permisul categorie B, urmează a constata aceeași discriminare prin introducerea unor reguli suplimentare față de ceilalți funcționari ai aparatului administrativ care folosesc autovehiculele instituției, a unei noi testări echivalente testării necesare dobândirii permisului de conducere.

Se susține că toate prevederile cuprinse în Titlul IX sunt copiate din Ordinul MAI nr. 154/2004 privind activitățile de educație fizică și sport în Ministerul Administrației și Internelor, în condițiile în care, conform art. 4 alin.1 din Legea nr. 155/2010 : "Poliția locală se organizează și funcționează, prin hotărâre a autorității deliberative a administrației publice locale, ca un

compartiment funcțional în cadrul aparatului de specialitate al primarului". Se încalcă prevederile art. 16 alin.1,2,3,4 din legea nr. 24/2000.

Se arată că personalul MAI are alte atribuții, alte competențe și alt statut, obligațiile în ceea ce privește educația fizică neputând fi extinse la tot personalul politiei locale, mai ales la salariații care nu au atribuții operative. În acest sens, nu au fost avute în vedere prevederile art. 6 cu referire la art. 8, 9 și 10 din Legea nr. 155/2010 și nu au fost corelate obligațiile privind pregătirea fizică pentru salariații din domeniul disciplinei în construcții, protecției mediului, activității comerciale și evidentă procese verbale și acte procedurale. Motivarea din Răspunsul la plângerea prealabilă conform căreia "pregătirea fizica este în corelare cu statutul de funcționar public și este necesară față de atribuțiile ce revin polițiștilor locali" este fără fundament legal, în condițiile în care Legea nr. 155/2010 a Poliției Locale nu se regăsește nicio astfel de atribuție și nicio corelație nu este făcută în acest sens.

Referitor la cererea de suspendare a executării Dispoziției nr. 5494/28.10.2021 se solicită admiterea arătând că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de disp. art. 14 alin.1 din Legea nr. 554/2004, respectiv:

- cazul bine justificat - împrejurări legate de starea de fapt și de drept care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității Dispoziției;

- pagubă iminentă - constând în prejudiciul cauzat prin punerea în aplicare a Dispoziției, respectiv prin inițierea procedurilor de evaluare fizică și pregătire în domeniul circulației publice.

Cererea a fost întemeiată în drept. pe disp.art. 8, art. 10, art. 11 și art. 15 din Legea nr. ###
####.

În susținere au fost depuse înscrisuri, filele 24-116.

Legal citat pârâtul a formulat și depus întâmpinare filele 132-140 prin care a solicitat respingerea atât a cererii de suspendare, cât și a cererii de anulare în parte a Dispoziției nr. 5494/28.10.2021 pentru aprobarea Regulamentului intern al aparatului de specialitate al Primarului municipiului Constanța, respectiv a Titlului IX "Reguli specifice structurilor din cadrul Direcției generale Poliția Locală Constanța", ca neîntemeiate.

În susținerea poziției procesuale se arată că prin Dispoziția nr. 5494/28.10.2021 a fost aprobat Regulamentul intern al aparatului de specialitate al primarului municipiului Constanța, iar la Titlul IX sunt reglementate Reguliile specifice structurilor din cadrul Direcției Generale poliția Locală Constanța.

Se arată că împotriva acestor reguli (Titlul IX), reclamantii au formulat plângere prealabilă, soluționată prin răspunsul nr. R RECL433/12.01.2022, în sensul respingerii acesteia ca neîntemeiată, iar prin cererea ce face obiectul prezentei cauze, reclamantii au solicitat anularea Dispoziției, precum și suspendarea acesteia, susținând că actul administrativ a fost emis cu nerespectarea prevederilor art.154 alin.1 din Codul administrativ și a avizelor și consultărilor precum și a normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, nefiind respectate limitele și normele care le ordonă.

Referitor la anulare a Dispoziției, în parte, în referire la Titlul IX se arată că în opinia reclamantilor art.222 alin.3 instituie posibilitatea stabilirii unui program de lucru în mod arbitrar, fără indicarea situațiilor când se impune și fără a se fi avut în vedere mențiunile din procesul-verbal nr. 219436/04.11.2021 din care rezultă că s-a adus la cunoștința reclamantilor că modificarea programului de lucru este necesară întrucât pe durata sezonului estival sau în situații excepționale

(ex. Epidemia Covid) activitățile poliției locale nu se pot desfășura în cadrul programului de lucru stabilit anterior; era astfel necesară modificarea programului de lucru și stabilirea muncii în schimburi, conform unei planificări care era adusă la cunoștința salariaților, la începutul fiecărei luni.

Se arată că persoanele care exercită astfel de atribuții au fost consultate permanent în privința planificării pentru luna următoare și în afara faptului că programul de lucru a fost modificat în ultima perioadă prin HG nr. 1090/06.10.2021, HG nr. 1183/08.11.2021, HG nr. 1242/08.12.2021, HG nr. 34/06.01.2022 și HG nr. 171/03.02.2022, programul se desfășura după regula stabilită, excepțiile fiind singulare și anunțate din timp (de exemplu, participarea la acțiuni specifice sau razii împreună cu celelalte structuri ce compun sistemul integrat de ordine și siguranță publică).

Întrucât prin regulament se stabilește cadrul normativ general, regulile specifice fiind atributul unor dispoziții ale conducătorului serviciului se arată că, criticile reclamanților nu privesc pretinsa nelegalitate a actului normativ, ci eventual, punerea acestuia în aplicare, însă nici aceste critici nu se confirmă în cauză.

Se arată că susținerea reclamanților potrivit cu care era necesar ca Regulamentul să menționeze că polițiștii locali beneficiază de norma de hrană 12B este neîntemeiată, întrucât dreptul la norma de hrană este prevăzut prin OG 26/1994, act normativ cu valoare superioară, astfel încât nu exista niciun motiv să fie reluat în cadrul Regulamentului, dreptul fiind recunoscut și rezultând din actul normativ - art.2 .

O altă susținere a reclamanților este în sensul că art.249 din Regulament încalcă dispozițiile Anexei 6 din Codul administrativ, întrucât ar institui evaluarea performanțelor polițiștilor locali trimestrial și nu anual, cum de regulă se efectuează, însă și această critica este neîntemeiată, întrucât art.249 din Regulament are în vedere testarea ca urmare a desfășurării cursurilor din cadrul programelor de pregătire profesională, iar stabilirea persoanelor care au competențe în efectuarea verificării s-a făcut prin indicarea persoanelor prevăzute de dispozițiile Codului administrativ cu astfel de competențe, respectiv funcționarul public de conducere pentru funcționarul public de execuție din subordine.

De asemenea, reclamanții susțin că art. 250 din Regulament, prin care se instituie condiții în vederea utilizării autospecialelor, sunt discriminatorii, întrucât ar adăuga condiții noi față de ale altor funcționari publici, pentru care este suficient să dețină permis de conducere categoria B, însă astfel cum rezultă din procesul-verbal nr. 219436/04.11.2021, s-a adus la cunoștința reclamanților că, datorită modificărilor repetate ale legislației rutiere, pregătirea profesională a polițiștilor locali se impune și cu privire la aceste noi reglementări, iar procedura va urma cursul oricărui alt curs privind pregătirea profesională, finalizată prin evaluarea cunoștințelor dobândite.

Se arată că nu rezultă care este vătămarea produsă reclamanților, referirea acestora la o eventuală discriminare față de alte categorii de funcționari publici fiind nefondată, întrucât pregătirea profesională este cerută și în situația altor categorii de funcționari publici, în funcție de atribuțiile specific postului. Instituirea unor condiții speciale în cazul persoanelor care vor conduce autospecialele din dotare nu este interzisă de lege și nu discriminează între categoriile de funcționari publici, întrucât atribuțiile ce intră în sfera fiecărei funcții publice diferă și se aplică doar personalului care va avea ca atribuții conducerea autospecialelor din dotare, din perspectiva atribuțiilor de serviciu ce le revin.

Se mai arată că în opinia reclamanților art.251-271, respectiv Secțiunea a 11-a Educație fizică și sport din Regulament, încalcă art.6, 8, 9 și 10 din Legea nr. 155/2010, în referire la atribuțiile ce revin polițiștilor și corelarea acestora cu pregătirea fizică, însă aceste dispoziții nu sunt de natură să atragă nelegalitatea actului normativ, întrucât exercitarea atribuțiilor de serviciu, în cazul polițiștilor locali, are legătură cu pregătirea fizică. Statutul de funcționar public nu este de natură să contrazică această chestiune, pentru că pregătirea fizică este în corelare și este necesară față de atribuțiile ce revin polițiștilor locali.

Referitor la cererea de suspendare se arată că nu s-a făcut dovada îndeplinirii cumulative a condițiilor prevăzute de art. 14 din legea nr. 554/2004 respectiv cazul bine justificat și paguba iminentă.

În ceea ce privește îndoiala asupra prezumției de legalitate a actului administrativ SE arată că reclamațiile trebuie să invoce o cauză de nelegalitate evidentă a actului administrativ a cărui suspendare o solicită, ori apărările formulate nu duc la această concluzie. Reclamanții nu au făcut dovada îndoielii asupra legalității actului administrativ normativ și, în esență, nemulțumirea acestora cu privire la instituirea unor reguli prin care nu se urmărește altceva decât îmbunătățirea serviciului respectiv, nu poate reprezenta motiv de nelegalitate al actului respectiv.

Se mai arată că nu s-a încălcat reclamanților niciun drept, toate dispozițiile Anexei IX fiind în corelare directă cu obligațiile ce revin acestei categorii de personal, față de specificul atribuțiilor ce îi revine. Rezultă că inclusiv regulile care ar putea fi apreciate mai riguroase au fost astfel stabilite încât să aibă în vedere diferențierea pe mai multe criterii ce țin de vârstă, atribuții de serviciu, categorii de solicitare fizică, tocmai pentru a nu fi considerate suprasolicitante.

În ceea ce privește prejudiciul iminent, se apreciază că nici această condiție nu este îndeplinită în cauză întrucât nu s-a dovedit de către reclamanți vreo ipoteză care ar putea să se încadreze în invocarea prejudiciului.

Se susține că pentru a înlătura, chiar și temporar, regula executării imediate și din oficiu a actului administrativ, prin suspendarea acestuia, nu se poate aprecia necesitatea acestei măsuri decât prin raportare la probele administrate în cauză, care trebuie să ofere suficiente indicii aparente de răsturnare a prezumției de legalitate, fără a se analiza pe fond conținutul actului administrativ, or, în cauză, reclamanții nu au îndeplinit condiția dubiului asupra legalității actului și nici a prejudiciului iminent.

Întâmpinare a fost întemeiată în drep pe disp.art. 205 Cod pr.civ.

În susținere au fost depuse înscrisuri, filele 141-200 vol I, 1-37 vol II.

Analizând înscrisurile depuse la dosarul cauzei, instanța constată următoarele:

În drept, conform dispozițiilor din art. 1 din cuprinsul Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, „orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”

Totodată, potrivit art. 2 al. 1 lit.c din cuprinsul Legii nr. 554/2004 actul administrativ este definit ca fiind un act unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în

sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ.

Conform art. 8 al. 1 al aceluiași act normativ menționat, persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea, se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim.

Pentru promovarea acțiunii în contencios administrativ reclamantul trebuie să fie beneficiar al unui drept subiectiv ori să aibă un interes legitim pe care autoritatea publică pârâtă are obligația să-l respecte, cerințe impuse de art. 1 din Legea nr.554/2004 și care sunt întrunite în prezenta cauză.

În fapt, la data de 28.10.2021 a fost adoptată HCL nr. 5494 (f. 24 vol. I) ce a aprobat Regulamentul intern al aparatului de specialitate al primarului municipiului Constanța.

Reclamantul apreciază că actul administrativ este nelegal întrucât a fost emis încălcarea normelor de tehnică legislativă prin necorelarea cu actele normative de nivel superior, cuprinde dispoziții discriminatorii ori lipsite de previzibilitate, nu sunt respectate prevederile referitoare la avizele necesare adoptării, solicitându-se anularea în parte a acestui regulament.

Referitor la critica constând în încălcarea art. 241 din Codul muncii, Tribunalul va constata că este neîntemeiată având în vedere faptul că s-a făcut dovada îndeplinirii obligației de a consulta organizațiile sindicale. De altfel, chiar reclamantul recunoaște că a fost consultat și că a emis un aviz negativ.

Astfel, potrivit art. 241 din Codul muncii regulamentul intern se întocmește de către angajator, cu excepția microîntreprinderilor definite la art. 4 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 346/2004, cu modificările și completările ulterioare, cu consultarea sindicatului sau a reprezentanților salariaților, după caz.

Conform art. 489 al. 2 din OUG nr. 57/2019- Codul administrativ în exercitarea atribuțiilor, comisiile paritare constituite în cadrul autorităților și instituțiilor publice emit avize consultative.

Sub acest aspect, Tribunalul reține că, astfel cum a precizat chiar reclamantul, aceste avize au rol consultativ iar emiterea unui aviz negativ nu poate conduce la interdicția adoptării actului administrativ. Împrejurarea că pârâtul nu a luat în considerare avizul negativ și nu și-a însușit criticile reclamantei privind adoptarea Regulamentului, nu sunt de natură să atragă nulitatea actului administrativ supus analizei.

Referitor la încălcarea normelor de tehnică legislativă, respectiv încălcarea principiului evitării paralelismului, Tribunalul constată că susținerea reclamantului nu este fondată. Astfel, este reală împrejurarea că potrivit art. 16 din Legea nr. 24/2000 este interzisă stabilirea aceluiași reglementări în cuprinsul a două acte normative însă acest principiul nu este aplicabil în cauză

având în vedere natura actului administrativ supus analizei și a celui cu privire la care se menționează de către reclamant că a fost copiat (OMAI 154/2004). Aspectul că în cuprinsul regulamentului au fost folosite sintagme similare cu cele din cuprinsul OMAI 154/2004, nu poate genera o vătămare care să fie sancționată cu nulitatea.

Din perspectivă criticii a reclamantului vizând stabilirea unui program de lucru arbitrar și fără previzibilitate, Tribunalul constată că potrivit art. 222 al. 1 din regulament „durata normală a timpului de lucru pentru personalul Direcției Generale Poliția Locală este organizată în trei schimburi, de regulă în program 06.00-14.00, 14.00-22.00, 22.00-06.00, cu repaus săptămânal de două zile, conform planificării întocmite de șefii de servicii/birouri și aprobate de directorul general al Direcției Generale Poliția Locală.”

Potrivit alineatului 2 al art. 222 „în funcție de activitățile specifice, șeful Biroului baze de date, dispecerat, armament, poate organiza desfășurarea activității în regim de tură în câte două schimburi zilnice de câte 12 ore, în ture 12/24, 12/48, conform planificării întocmite de acesta și aprobate de directorul general al Direcției Generale Poliția Locală.”

Conform textului contestat- art. 222 al. 3 Titlul IX din regulament, în funcție de activitățile specifice/interesele și obiectivele stabilite la nivel instituțional, se pot stabili și alte schimburi de lucru, după cum urmează: 07.00-15.00, 08.00-16.00, 09.00-17.00, 10.00-18.00, 11.00-19.00, 12.00-20.00, 13.00-21.00, 15.00-23.00, 16.00-24.00, 17.00-01.00, 18.00-02.00, 19.00-03.00, 20.00-04.00, 21.00-05.00, 22.00-06.00, 23.00-07.00, 24.00-08.00, 01.00-09.00, 02.00-10.00, 03.00-11.00, 04.00-12.00, 05.00-13.00, conform planificării întocmite de șefii de servicii/birouri și aprobate de către directorul general al Direcției Generale Poliția Locală.

Astfel, Regulamentul, prin instituirea art. 222 al. 3, reglementează orice potențial program de lucru însă cu respectarea programului maxim de 8h/zi. Contrar opiniei reclamantului, Tribunalul apreciază că este firesc ca anumite compartimente, în funcție de specificul activității acestora, să aibă un program de lucru diferit de alte structuri/compartimente (disciplina în construcții, protecția mediului) chiar dacă și acestea din urmă se află în cadrul aceleiași instituții angajatoare.

Potrivit art. 111 din Codul Muncii timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și îndeplinește sarcinile și atribuțiile sale, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare, stabilindu-se în cuprinsul art. 112 al. 1 din Codul muncii faptul că pentru salariații angajați cu normă întreagă durata normală a timpului de muncă este de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână.

Conform art. 113 al. 1 din Codul muncii repartizarea timpului de muncă în cadrul săptămânii este, de regulă, uniformă, de 8 ore pe zi timp de 5 zile, cu două zile de repaus iar potrivit alineatului 2 din cuprinsul aceluiași articol în funcție de specificul unității sau al muncii prestate, se poate opta și pentru o repartizare inegală a timpului de muncă, cu respectarea duratei normale a timpului de muncă de 40 de ore pe săptămână.

În această ultimă ipoteză, a repartizării inegale a timpului de devin incidente dispozițiile art. 116 al. 1 din Codul muncii ce stabilesc faptul că modul concret de stabilire a programului de lucru inegal în cadrul săptămânii de lucru de 40 de ore, precum și în cadrul săptămânii de lucru comprimate va fi negociat prin contractul colectiv de muncă la nivelul angajatorului sau, în absența acestuia, va fi prevăzut în regulamentul intern, aspect îndeplinit în cauză.

Contrar opiniei reclamantului, împrejurarea că programul de lucru ar putea fi modificat ulterior încheierii contractului individual de muncă nu încalcă dispozițiile Codului muncii, fiind permisă stabilirea unui program de lucru concret și ulterior acestui moment, printr-o dispoziție a directorului general al Direcției Generale Poliția Locală, în funcție de specificul activităților ce pot fi desfășurate într-o anumită perioadă.

În egală măsură, aspectul că în cuprinsul Regulamentului nu s-au menționat situațiile excepționale care ar putea conduce la modificarea programului de lucru, nu atrage nulitatea actului, cu atât mai mult cu cât aceste situații de excepție nici nu erau previzibile la momentul adoptării actului administrativ analizat.

Referitor la omisiunea de a include în cuprinsul Regulamentului faptul că polițiștii locali beneficiază de norma de hrană, Tribunalul, în acord cu pârâtul, apreciază că nu era necesară menționarea expresă a acestui drept în condițiile în care beneficiul acordării acestui drept este reglementat de OG nr. 26/1994 și se acordă independent de menționarea sau nu în cuprinsul unui regulament intern. De altfel, categoriile de personal cărora li se adresează aceste dispoziții sunt stabilite prin hotărâre a Guvernului conform art. 1 al. 3 din OG nr. 2/1994.

Referirile reclamantului la încălcarea anexei 6 a OUG nr. 57/2019 – Metodologia pentru realizarea procesului de evaluare a performanțelor profesionale individuale ale funcționarilor publici - prin instituirea unei testări trimestriale alături de cea anuală, sunt nefondate.

Potrivit art. 249 al. 5 din regulament „verificarea pregătirii de specialitate se realizează și se realizează descentralizat pe fiecare grupă de specialitate, trimestrial și anual (luna noiembrie) de către persoanele care au calitatea de evaluator ai polițiștilor locali conform OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ, care stabilesc subiectele, punctajul, baremul de corectare, bibliografia și tematica”.

Conform art. 485 al. 10 din OUG nr. 57/2019 procesul de evaluare a performanțelor profesionale individuale ale funcționarilor publici, precum și de evaluare a activității funcționarilor publici debutanți se desfășoară cu respectarea metodologiei de evaluare a performanțelor individuale ale funcționarilor publici din anexa nr. 6 la prezentul cod.

Este reală împrejurarea că potrivit art. 485 al. 1 din OUG nr. 57/2019 evaluarea performanțelor profesionale individuale ale funcționarilor publici se face anual însă această dispoziție stabilește doar obligativitatea unei evaluări anuale, fără a exclude posibilitatea unei evaluări trimestriale în situația în care, în funcție de specificul activităților desfășurate de către funcționarii publici este necesară evaluarea acestora de mai multe ori în cursul unui an calendaristic.

Astfel, în privința testării anuale ori trimestriale, reglementate în cuprinsul art. 249 al. 5 din Regulament Tribunalul va constata că nu există o discriminare având în vedere categoriile de funcționari publici cărora li se adresează dispozițiile criticate. De altfel, Tribunalul va constata că OUG nr. 57/2019 stabilește doar reguli generale în materie, fiind permisă stabilirea în concret a unor dispoziții speciale care să fie aplicabile strict anumitor categorii de funcționari publici.

Constată Tribunalul că pentru a exista discriminare este necesar, în primul rând, ca persoanele vizate să se afle în situații comparabile, aspect ce nu este îndeplinit în cauză.

Astfel, în cauza ##### împotriva României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a menționat că o discriminare, în sensul art. 14 din Convenție, constă în tratarea în mod diferit, fără

o justificare obiectivă și rațională, a unor persoane aflate în situații comparabile, cauzele discriminatorii prevăzute în text fiind doar indicative și nu limitative.

Stabilirea unei evaluări suplimentare în raport de alte categorii de funcționari publici, nu poate genera o discriminare, având în vedere atribuțiile și competența polițiștilor locali în raport de alte compartimente aflate în cadrul aceleiași instituții, existând astfel o justificare obiectivă și rațională a instituirii unei evaluări trimestriale.

Astfel, chiar din această perspectivă a desfășurării unei activități diferite de către polițiștii locali în raport de alte categorii de funcționari publici, se va constata necesitatea stabilirii unor reguli distincte care să fie aplicabile polițiștilor locali.

În privința dispozițiilor art. 250 al. 1 din Regulament, Tribunalul va constata că reclamantul nu a precizat, în concret, care este motivul de nelegalitate, menționând doar faptul că există o discriminare.

Conform art. 250 al. 1 din Regulament „pentru a conduce autospeciala de serviciu, polițiștii locali din cadrul DGPL trebuie să dovedească faptul că au cunoștințele, aptitudinile și competențele necesare.”

Este reală susținerea reclamantului în sensul că și alte categorii de funcționari publici folosesc autovehiculele instituției din cadrul căreia fac parte însă acele autovehicule nu au un regim special așa cum au autovehiculele aparținând Poliției Locale și nu sunt folosite în același scop și condiții ca acestea din urmă.

Astfel, așa cum s-a menționat deja, pentru existența discriminării este necesar ca situațiilor similare să le fie aplicate reguli diferite, împrejurare ce nu este identificată în cauză.

Tribunalul va constata că din cuprinsul textului criticat (art. 250 al. 1 din Regulament) rezultă cu certitudine categoria de personalul căreia i se adresează, respectiv polițiștilor locali care conduc autospeciala de serviciu și nu orice autovehicul aparținând instituției publice. Prin urmare, referirile la alte compartimente aflate în cadrul aparatului de specialitate ale primarului nu prezintă relevanță cât timp personalul ce face parte din aceste compartimente nu are ca atribuție de serviciu conducerea unui autovehicul cu regim special (autospeciala de serviciu).

Referitor la împrejurarea că în cuprinsul Regulamentului s-a stabilit că evaluarea va fi efectuată de către „persoanele care au calitatea de evaluator ai polițiștilor locali conform OUG nr. 57/2019 privind Codul administrativ” nu reprezintă o discriminare și nici o lipsă de previzibilitate în condițiile în care ar fi fost practic imposibil să se stabilească în concret, prin intermediul regulamentului, persoanele care au calitatea de evaluator.

Astfel, după cum s-a precizat, Regulamentul stabilește norme cu caracter general urmând ca acesta să fie completat cu dispozițiile OUG nr. 57/2019 dar și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.

Potrivit art. 62 ind. 2 al. 2 din Legea nr. 188 din 8 decembrie 1999 privind Statutul funcționarilor publici „evaluarea performanțelor profesionale individuale ale funcționarului public se consemnează în raportul de evaluare întocmit de către persoana care coordonează activitatea respectivului funcționar public și se contrasemnează de către conducătorul autorității sau instituției publice sau, după caz, de către persoana care coordonează activitatea evaluatorului în condițiile prezentei legi. În realizarea activităților specifice, evaluatorul și contrasemnatarul au obligația asigurării respectării întocmai a normei generale de conduită profesională privind obiectivitatea în

evaluare, precum și a respectării regimului juridic al incompatibilităților și al conflictului de interese.”

Totodată, conform art. 62 ind. 3 al. 1 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici în înțelesul prezentei legi, are calitatea de evaluator: a) funcționarul public de conducere pentru funcționarul public de execuție din subordine, respectiv funcționarul public de conducere ierarhic superior potrivit structurii organizatorice a autorității sau instituției publice, pentru funcționarul public de conducere; b) înaltul funcționar public, pentru funcționarii publici de conducere din subordinea directă sau pentru funcționarii publici de execuție, atunci când aceștia își desfășoară activitatea în cadrul unor compartimente din subordinea directă, care nu sunt coordonate de un funcționar public de conducere; c) persoana care ocupă funcția de conducere imediat inferioară celei de conducător al autorității sau instituției publice, pentru funcționarii publici aflați în coordonarea ori în subordinea directă; d) conducătorul autorității sau instituției publice, pentru funcționarii publici aflați în subordinea directă, precum și pentru funcționarii publici care au calitatea de conducători ai autorităților ori instituțiilor publice aflate în subordinea, în coordonarea sau sub autoritatea acesteia, precum și pentru adjuncții acestora; e) primarul, respectiv președintele consiliului județean, pentru secretarul unității administrativ-teritoriale/subdiviziunii administrativ-teritoriale a municipiilor, pe baza propunerii consiliului local, respectiv a consiliului județean; f) persoana care are competența de numire expres stabilită prin legea specială, pentru funcționarii publici care au calitatea de conducători sau fac parte din organele colective de conducere ale unor autorități ori instituții publice care nu se află în subordinea, în coordonarea sau sub autoritatea altor autorități sau instituții publice”

În baza art. 62 ind. 3 al. 5 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, conducătorul autorității sau instituției publice poate delega prin act administrativ competența de realizare a evaluării prevăzute la alin. (1) lit. d) către persoana care ocupă funcția de conducere imediat inferioară și care coordonează activitatea structurii funcționale respective, cu precizarea condițiilor și limitelor delegării.

Astfel, se constată că regulamentul intern trasează linii generale, cu respectarea dispozițiilor OUG nr. 57/2019 – Codul administrativ, dar și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, urmând ca aspectele de natura celor contestate, inclusiv prin stabilirea concretă a persoanelor ce au calitatea de evaluatori, să fie detaliate în cuprinsul unor dispoziții directorul general al Direcției Generale Poliția Locală fără ca această să reprezinte o derogare ori completare a Regulamentului care să încalce previzibilitatea. De altfel, în ipoteza în care actele ulterioare ce stabilesc alte detalii ale evaluării creează aparența unei discriminări sau încalcă drepturile persoanei evaluate, partea interesată le poate contesta, în mod distinct, la acel moment.

Criticile reclamantului privind dispozițiile art. 263 și 265 din regulament, sunt, de asemenea, neîntemeiate.

Potrivit art. 259 din regulament evaluarea individuală a personalului se realizează prin examinări periodice, după cum urmează: a. anual – personalul din categoria de solicitare fizică normală, b. semestrial- personalul din categoria de solicitare fizică accentuată, c. cel puțin trimestrial, personalul din categoria de solicitare fizică specială.

Totodată, în cuprinsul alineatului 2 al art. 259 se menționează că „la educație fizică și sport vor fi evaluați toți polițiștii locali”.

Conform art. 263 al. 3 din Regulament dacă nici după reexaminare, probele nu sunt promovate, șefii de serviciu vor analiza oportunitatea menținerii personalului în posturile ocupate sau vor adopta măsurile necesare, după caz, și le vor înainta spre aprobare directorului general.

Privit individual, alineatul 3 din cuprinsul articolului 263 din Regulament poate crea o aparență a lipsei de previzibilitate a sancțiunii în cazul nepromovării probelor de educație fizică însă textul menționat trebuie coroborat cu dispozițiile art. 516 și art. 519 din Codul administrativ.

Astfel, dispozițiile art. 516 din OUG nr. 57/2019 stabilesc faptul că raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici încetează: a) de drept; b) prin acordul părților, consemnat în scris; c) prin eliberare din funcția publică; d) prin destituire din funcția publică; e) prin demisie.

Potrivit art. 519 lit. e din OUG nr. 57/2019 eliberarea din funcția publică se va dispune pentru incompetență profesională, în cazul obținerii calificativului nesatisfăcător în urma derulării procesului de evaluare a performanțelor profesionale individuale, respectiv necorespunzător, în condițiile prevăzute la art. 475 lit. b);

Prin urmare, Tribunalul va constata că sintagma „adoptarea măsurilor necesare” din cuprinsul art. 263 al. 3 din Regulament nu este lipsită de previzibilitate având în vedere faptul că nepromovarea evaluării la educație fizică atrage incidența dispozițiilor referitoare la eliberarea din funcție iar textul criticat (art. 263 al. 3 din Regulament) stabilește faptul că șefii de serviciu vor analiza oportunitatea menținerii în funcție a persoanei ce nu a promovat sau a eliberării acesteia din funcție.

De altfel, Tribunalul va menționa că potrivit art. 62 ind. 13 al. 1 calificativele obținute la evaluarea performanțelor profesionale individuale sunt avute în vedere la: a) promovarea într-o funcție publică superioară; b) eliberarea din funcția publică, astfel încât este previzibil efectul nepromovării evaluării în discuție.

Tribunalul va atrage atenția asupra faptului că potrivit art. 62 ind. 12 al. 1 din Legea nr. ##### funcționarii publici nemulțumiți de evaluarea comunicată o pot contesta, în cadrul procedurii de evaluare, la conducătorul autorității sau instituției publice, în termen de 5 zile lucrătoare de la luarea la cunoștință, urmând ca, în condițiile alineatului 5 al aceluiași articol, funcționarul public nemulțumit de rezultatul evaluării performanțelor profesionale individuale să se adreseze instanței de contencios administrativ, astfel încât personalul evaluat beneficiază de garanții împotriva potențialei unei evaluări eronate sau stabilirea unui calificativ nejustificat care să conducă la eliberarea din funcție, anterior încetării raporturilor de serviciu.

Pentru aceleași considerente, Tribunalul va constata că nu este fondată nici critica referitoare la crearea nelegală de către pârât a unei posibilități de eliberare din funcție a polițiștilor locali prin omisiunea de a menționa în concret sancțiunea ce poate fi aplicată în cazul nepromovării evaluării la educația fizică având în vedere faptul că eliberarea din funcție pentru acest motiv este reglementată deja în mod expres în cuprinsul art. art. 519 lit. e din OUG nr. 57/2019.

Referitor la generarea unei discriminări prin instituirea art. 265 din Regulament („calificativul obținut la testarea fizică va reprezenta 20% din evaluarea anuală a polițistului local), Tribunalul apreciază că nu este întemeiată. Astfel, contrar susținerilor reclamantului, se va constata că nu există o discriminare între persoanele scutite de la educația fizică și cele care nu sunt scutite tocmai pentru că cele două categorii nu se află în situații similare pentru a le fi aplicate aceleași reguli.

În egală măsură, pentru aceleași considerente, va consta că nu există discriminare nici între persoanele cu funcții de execuție și cele fără funcție de conducere.

De asemenea, din perspectiva menționată, Tribunalul va constata că tocmai pentru eliminarea unei eventuale discriminări, în cuprinsul art. 251 din Regulament sunt stabilite categoriile de solicitare fizică în funcție de compartimentul din care fac parte persoanele supuse evaluării.

De asemenea, referitor la critica constând în necorelarea obligația educației fizice cu atribuțiile diferitelor compartimente din cadrul aparatului de specialitate al primarului (disciplina în construcții, protecția mediului), Tribunalul va menționa faptul că potrivit art. 62 ind. 7 al. 2 din Legea nr. 188/1999 obiectivele individuale și indicatorii de performanță utilizați în evaluarea gradului și a modului de atingere a acestora, se stabilesc în conformitate cu atribuțiile din fișa postului, prin raportare la funcția publică deținută, gradul profesional al acesteia, cunoștințele teoretice și practice și abilitățile necesare exercitării funcției publice deținute de funcționarul public, și corespund obiectivelor compartimentului în care își desfășoară activitatea funcționarul public, astfel încât afirmațiile reclamantului sunt lipsite de fundament.

Prin urmare, pentru considerentele de fapt și de drept expuse, Tribunalul apreciază că acțiunea este neîntemeiată și va fi respinsă ca atare.

În privința cererii de suspendare, se va constata că măsura suspendării executării unui act administrativ se poate dispune în temeiul dispozițiilor art. 15 alin.(1) raportat la art.14 alin.(1) din L.nr.544/2004.

Din interpretarea art.14 din Legea nr.544/2004, rezultă că pentru a opera suspendarea executării actului administrativ, trebuie îndeplinite cumulativ două condiții: cazul bine justificat și paguba iminentă.

Referitor la condițiile de admisibilitate a unei astfel de cereri, s-a reținut în doctrina și practica judiciară că cele două condiții denotă caracterul de excepție al măsurii suspendării executării actului administrativ, presupunând, așadar, dovedirea efectivă a unor împrejurări conexe regimului administrativ aplicabil actului atacat, care să fie de natură a argumenta existența „unui caz bine justificat” și a „iminenței producerii pagubei”.

Existența cazului bine justificat nu presupune prezentarea unor dovezi de nelegalitate evidentă deoarece o asemenea cerință și interpretare ar echivala cu prejudecarea fondului cauzei.

Referitor la cazul bine justificat, se retine ca acesta presupune o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate, care constituie unul dintre fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative (Decizia nr. ###/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ).

În cauză, Tribunalul apreciază că nu este îndeplinită cerința legală a cazului bine justificat, astfel cum este acesta definit în art.2 alin.(1) lit. t din Legea nr.544/2004.

Cu caracter prealabil, Tribunalul va consta că în cuprinsul cererii de suspendare, reclamantul nu a motivat, în concret, solicitarea sa și nu a indicat în concret în ce constă cazul bine justificat ori paguba care s-ar putea produce prin executarea deciziei criticate, menționând doar împrejurarea că există o aparență de nelegalitate a actului criticat.

Tribunalul apreciază că îndoiala serioasă asupra legalității actului administrativ trebuie să poată fi distinsă cu ușurință, în urma unei cercetări sumare a aparentei dreptului, deoarece în cadrul

procedurii suspendării executării actelor administrativ-fiscale pot fi dispuse doar măsuri provizorii, nefiind permisă o prejudecare a fondului litigiului.

Sub acest aspect, în raport de soluția dispusă asupra capătului ce cerere constând în anularea actului și considerentele deja menționate, instanța constată că împrejurările concrete de fapt și de drept în care actul contestat a fost emis precum și conținutul acestuia, nu creează o îndoială serioasă în privința legalității acestuia, susținerile reclamantului neavând caracterul unor indicii de natura aparentă care să răstoarne prezumția de legalitatea a actului administrativ supus controlului judiciar.

Afirmațiile reclamantului din cuprinsul cererii de chemare în judecată având ca obiect anularea actului administrativ, nu se circumscriu existenței cazului bine justificat prevăzut de art.14 din Legea nr.554/2004 și nu sunt de natură să răstoarne prezumția de legalitatea, cu atât mai mult cu cât s-a dispus respingerea cererii de anulare a Regulamentului supus analizei.

În aceste condiții, în raport de premisele emiterii actului administrativ în discuție, se constata că nu pot fi identificate elemente de natură să atragă o puternică îndoială asupra prezumției de legalitate de care se bucură actul administrativ contestat.

În ceea ce privește paguba iminentă se reține că aceasta este definită de art.2 lit. ș din Legea nr.554/2004, în sensul că vizează prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public.

Sub acest aspect, argumentele invocate de către reclamant cu ocazia dezbaterilor, sunt nefondate, în condițiile în care paguba iminentă nu se prezumă, ci trebuia a fi dovedită de către persoana lezată, prin probe concludente; reclamantul, cu privire la solicitarea de suspendare a actului administrativ contestat, nu a administrat probe în dovedirea pagubei iminente invocate.

În egală măsură, nu se poate aprecia că reclamantul ori persoanele cărora li se adresează actul administrativ analizat pot suferi o "paguba iminentă" prin aplicarea dispozițiilor criticate.

Simplul fapt ca punerea în executare a regulamentul criticat ar conduce la efectuarea unor activități suplimentare, nu constituie un motiv de admitere a cererii de suspendare cât timp reclamantul nu a dovedit existența unui prejudiciu în acest sens.

Prin urmare, pentru considerentele de fapt și de drept expuse, instanța apreciază că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru a fi dispusă măsura suspendarea actului administrativ contestat, astfel încât cererea va fi respinsă, ca neîntemeiată.

În baza art. 453 Cod procedură civilă, întrucât reclamantul a pierdut procesul, acesta va fi obligată la plata către pârât a cheltuielilor de judecată în cuantum total de 2856 lei onorariul avocatului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de suspendare.

Respinge, ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată promovată de reclamantii
SALARIAȚILOR DIN ADMINISTRAȚIA PUBLICĂ CONSTANȚA cu
sediul în Constanța, B-dul Tomis, nr. 51, cam. 125 bis , ##### ## și
SINDICATUL NAȚIONAL AL POLIȚIȘTILOR ȘI FUNCȚIONARILOR MERIDIAN cu sediul
în București, B-dul Chișinău, nr. 19, ##### ##, #####, sector 2, ##### în

Hotarâre nr. 612/2022 din 26.04.2022, cod RJ 8667833gg
(<https://rejst.ro/juris/8667833gg>)

contradictoriu cu pârâtul PRIMARUL MUNICIPIULUI CONSTANȚA cu sediul in Constanta, B-
dul Tomis, nr. 51, #####.

Obligă reclamantul la plata către pârât a cheltuielilor de judecată în cuantum de 2856 lei
reprezentând onorariul avocatului.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare. Cererea de recurs se depune la
Tribunalul Constanța.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi,
26.04.2022.

Președinte

#####

Grefier

#####

red.#####/06.09.2022

doc. închis 06.09.2022

5 ex./3 com/06.09.2022